

KIS LAP

A KÉT PAPRIKA JANCSI OTT HEVERT. (Lásd a 188. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

KURTA száru pipájából pöfékelve, kényelmesen sétált Barley gazda a háza előtt. Nem sok dolga van a gazdának az olyan csipős téli napon, amilyen épp akkor volt. És mert hamarosan egyéb fontosabb dolga nem akadt, hát az eget vizsgálhatta.

— Nagyon tiszta, nem egyhamar lesz hó, inkább fagyni fog keményen, szólta magában. No, azt se bánom, most van az ideje. Ohó! Bob, hová indulsz?

Ezt egy piros képű, körül-belül tizenhárom éves fiú felé kiáltotta, aki a ház ajtaján kilépett.

— A szomszédba megyek, édes apám, felelt Bob derülten. Tom nem akarja elhinni, hogy az én új korcsolyám éppen olyan, mint az övé.

— És ez nagyon furja a fejedet, ugy-e? Jól van no, hát csak menj és mutasd meg neki, hogy te is vagy olyan legény a jégen, mint ő.

— Mindjárt ki is próbálom. A jégen megyek oda.

— Okosan. Hamarább oda érsz, mint az erdőn át a fagyos rögös uton. Csak aztán itthon légy vacsorára!

— Alkalmasint haza jövök. Ha csak Bill bácsi ott nem fog valami jó csemegére.

Ezzel Bob — igazi nevén Robert — szapora léptekkel megindult a szomszédba. Ez a szomszéd nem volt messze, egyenes uton az erdőn keresztül mindössze is egy jó óra járásnyira. Holmi kényes városi diákoeska persze kétszer is meggondolná, hogy nagyon fontos ok nélkül, csikorgó hidegben ilyen szomszédságba látogasson

el. De Bob nem volt kényes diákoeska, hanem izmos, edzett fiú és nem is igen válogathatott. Legjobb pajtása, Tom — igazában Tamás — egy óra járásnyira lakott, hát nagyon természetesen egy órányit kellett gyalogolniok, ha látni akarták egymást.

Az amerikai Egyesült-Államoknak majdnem legészakibb részén, messze benn az őserdőben volt a Barley gazda telepítvénye a Fehér-Erik folyó partján, éppen egy mért-földnyire fölfelé onnan, ahol a Fehér-Erik össze-torkolt a Vörös-Erik folyóval. És az össze-torkolástól szintén éppen egy mérföldnyire fölfelé a Vörös-Erik partján volt Bill bácsinak, a Tom apjának a háza és gazdasága. A két folyó tehat itt már nem igen messze folyt egymástól és köztök mint egy kiszélesedő félsziget terület el a száraz-föld. Onnan, ahol Bobék laktak, egyenes vonalban az erdőn át egy óra alatt lehetett eljutni Tomékhoz.

De Bob nem ezt az egyenes utat választotta. Kerülő uton ment, mely azonban mégis gyorsabban és kellemesebben juttatta célhoz: a házuktól alig száz lépésnyire levő Fehér-Erik folyóhoz érve, fölesatolta a korcsolyáit s mint a szél röptült végig a befagyott folyón (Lásd a képet a 180. lapon.) egészen odáig, ahol ez össze-torkolt a Vörös-Erikkel; itt balra kanyarodott s a Vörös-Eriken korcsolyázott fölfelé. Mind a két folyó tükör-simára volt fagyva, mert Amerikának ezen a táján nagyon kemény telek járnak. Épp ezért nem is sok ott a telepítvényes. Egy-két órányira egymástól akadni egyre-egyre, kisebb-nagyobb darabka tisztáson, ahol ki van irtva az erdő s meg van mivelve a föld. Azután megint nagy darabon sűrű vadon következik s ez szegé-

lyezi mind két csöndes, nyugodt időben. A szilárd lábatlankodnak vadak alkalmas vényes, jó pusztán fél.

Bob is zsebe forgó-pisztolyt, kirándulások a nát azonban e a levegőbe lö megérkezett a lébe és nem A lövésnek mert Tom az örömmel fogad

Még szóhoz fátkozva mond

— Látom, eset. Be akaro

— Igen is éppen olyan, a legjobb és le fordítok a c lábamról . . . föl is csatolom kötözgetés.

— Igaz. É most már, Bo és együtt koc

— Ne het már szent bi jégen.

— Bizony bizonyitanod,

— Állok nyezni fogun

— Holnap bedves Bob.

lyezi mind két oldalról a folyókat is. Nagyon csöndes, nyugodalmos tájék ez, kivált téli időben. A szilaj vörös-bőrű indiánusok nem lábatlankodnak itt; legföljebb az erdei fenevadak alkalmatlanok néha; de a telepítvényes, jó puskával a kezében, ezektől sem igen fél.

Bob is zsebébe dugta a hat-lövetű nagy forgó-pisztolyt, melyet apjától nagyobb kirándulások alkalmára kapott. Egyéb hasznát azonban ez-uttal nem vette, mint hogy a levegőbe lőtt, mikor egy óra multával megérkezett a Tom szülei házának közelébe és nem látta pajtását a ház előtt. A lövésnek meg is volt a kívánt hatása, mert Tom azonnal elő sietett a házból és örömmel fogadta barátját.

Még szóhoz sem jutott Bob, már tréfálkozva mondá Tom:

— Látom, minek köszönhetem a szerencsét. Be akarod mutatni az új koresolyáidat.

— Igen is. Nem akartad hinni, hogy éppen olyan, mint a tied. Pedig íme . . . a legjobb és legujabb szerkezetű . . . egyet fordítok a csavaron s már lenn van a lábamról . . . és egy pillanat alatt ismét föl is csatolom. Semmi szíj, semmi unalmas kötözgetés.

— Igaz. És a legkitünőbb aczél. Hát most már, Bob pajtás, leereszkedem hozzád és együtt koresolyázhatunk.

— Ne hetvenkedjél Tom! Mert most már szent bizonyos, hogy csulfá teszek a jégen.

— Bizonyos? Még nem. Még be köll bizonyítanod, kedves pajtás.

— Állok elébe. Tehát holnap versenyezni fogunk.

— Holnap estére bukott ember vagy, bedves Bob.

— Azaz hogy te fogsz pironkodva haza sompolyogni, kedves Tom.

Ez a vetélkedés egészen barátságosan és vidáman folyt, mert a két fiu őszintén szerette egymást. Megállapították tehát, hogy másnap délután mindegyikök pontban három órákor indul hazulról s Bob a Fehér-Erik, Tom a Vörös-Erik folyón koresolyáz le a két folyó össze-torkolásáig; aki hamarabb ér oda, az a győztes, bíró sem kell hozzá. A távolság mind-egyiköknek a házatól a célpontig egészen egyforma volt, a zseb-óráikat pontosan össze igazították, hogy pontosan egy-azon időben indulhassanak s teljesen biztak egymásban, hogy szigoruan megtartják az indulás percét.

— És aki győz, vagyis aki hamarabb ér a célhoz, az folytatja az utat a másiknak elejébe s a vesztes köteles vissza fordulni és jó ozsonnát adni a győztesnek, szölt Tom.

— Nagyon helyes. Akkor hát csak készíts jó harapni valót, mert te fogsz vissza fordulni és én fogok itt ozsonnálni nálatok.

— Szó sincs róla! Semmit sem készítek elő. Hanem te kérd meg az anyádat, hogy jó ozsonnával várjon bennünket.

Igy évelődtek jó kedvűen, és komoly része csak annyi volt a vitának, hogy mind-egyikök erősen el volt tökéelve, hogy győzni fog. Ha verseny, legyen verseny. Még bucsuzáskor is így szóltak:

— Sajnállok, kedves Bob. De ugy-é, nem veszed zokon, ha holnap félre teszem a barátságot és nem engedlek elsőnek érkezni a célhoz? Tudod, sokat tartok a koresályás hiremre.

— Ne mókázz, kedves Tom! Hiszen éppen én akartalak kérni, hogy ne vedd

rossz néven, ha legyürlek a jégen, te elbizakodott!

— Csupa merő szerénység vagyok hozzád képest, te hivalkodó! No, majd kigyógyítlak a betegségedből! Tehát holnap délután három órákor!

— Pontban három órákor!

Aztán össze ölelkeztek s Bob haza korszolyázott.

Otthon első dolga volt, hogy apját arra kérte, mutassa elő óráját.

— Igazítsd az enyémhez kedves apám, mert a Tom órája együtt jár az enyém-mel és holnap egy időben kell indulnunk. Engemet majd te indítsz, apuskám.

Elmondta a megállapított versenyt. Szüleinek semmi kifogásuk sem

volt ellene, inkább még szerették. Hadd edzze magát a fiu.

— De aztán böcsületet vallj az új korszolyával! mondá az apja.

Másnap délután a két versenyző pajtás, jó messzé ugyan egymástól, de egészen egyforma gondolatokkal készülődött az indulásra.

— Sajnálom Bob pajtásomat, gondolá Tom; de most az egyszer nem engedhetem neki át az elsőséget. Már csak megmutatom neki, hogy én tudok jobban mint ő. Azért jó pajtások maradunk.

Ugyan-ekkor pedig Bob így gondolt:

— Boszantani fogja egy kicsit Tom barátomat, de nem tehetek róla. Ugy láttam, igazán azt hiszi, hogy jobban tud korszolyázni. No, megmutatom neki, hogy csalódik. Nagyon szeretem pajtásomat, de a

jégen én leszek az első.

Még messze volt a három óra, mikor Bob már fölkészülődött. Kurta, de meleg

(Folytatása a 182. lapon.)

VÉGIG A BEFAGYOTT FOLYÓN. (Lásd a 178. lapon.)

. . . A MACZKÓ . . . FÖLÁLLT. (Lásd a 183. lapon.)

(Folytatás a 80. laphoz.)

felső kabátot öltött, a fejébe prémes sipkát nyomott s nyaka köré hosszú sált csavart, mely még az arcza egy részét is elfödte, úgy, hogy csak az orra és a szeme látszott ki. A pisztolyt a zsebébe dugta.

— Szükség nincs ugyan rá, de apa azt mondja, hogy mindig vigyem magammal. No, elsütöm, mikor célhoz érek, legalább már messzire meghallja Tom, hogy megelőztem. — Apuskám még nincs három óra? Az én óráim talán megállt . . .

Barley gazda kényelmesen pipázgatott a karos székében. Csak a fejét rázta. Bob tehát előre kiment a befagyott folyóra.

— Gyakorlom egy kicsit a lábaimat, hogy jól benne legyenek az iramodásban, mikor majd indulni kell.

Jó ideig folytathatta a gyakorlatot. De végre mégis csak megjelentek a szülei a parton s apja, kezében az órájával leste a percz-mutatót.

— Vigyázz! Készülj!

Bob abba hagyta az ide-oda iringálást s megállt apja közelében. Csakhamar felhangzott az indító szó:

— Indulj!

A fiu vidáman köszönt szülei felé és mint a nyil iramodott el. Apja elégedetten nézett utána.

— No, Tom ugyancsak szedje össze a lábait, ha tul akar tenni az én Bob fiamon!

Egy -két percz alatt Bob már eltűnt a folyó kanyarulatánál. Derült kedvvel, erejének, ügyességének tudatában, a győzelem hitével siklott végig a folyó jég-hátán. A idő-járás nagyon kedvezett; hideg, de csöndes, tiszta nap volt s Bob a hatalmas iramban csakhamar nem hogy fázott volna, hanem szinte meleget érzett. A jég pom-

pás volt; tükör sima és olyan erős, hogy akár terhes szekér is járhatott volna rajta.

Haladt is szaporán. Tudta, hogy ugyan-ebben a perczben Tom is röpül már a folyón, még pedig bizonyosan teljes ereje megfeszítésével. A célpont pedig, a két folyó össze-torkolása, jó messze van.

— Jól neki kell ragaszkodnom, mert az a kópé Tom nagyon rajta lesz, hogy elsőnek érkezzék célhoz. És szó ami szó, Tom hatalmas korcsolyázó, nem lesz könnyű elejébe vágni.

Nagyon jól ismerte a tájékat, mindig tudta, mennyire haladt már. A folyó közepén siklott tova mert a partok közelében a fákról lehullott száraz galy rontotta a pályát. De meg szabály is volt ez és mihamar tapasztalta, hogy a szabályt megtartani mindig üdvös dolog.

Körülbelől fele utján lehetett, mikor balról recsegés, ropogás halatszott, mint ha száraz galy töredezne valakinek a nehéz léptei alatt. Nem is volt az egyéb. Amint oda tekintett, óriási feke medvét pillantott meg, mely a sűrű erdőből épp kibukkanván, a kissé magas partról leugrott a jégre. Nagyot csuszamlott a sikos pályán, de csakhamar talpra állt és megindult Bob felé. Nyilván éhes volt és úgy gondolta, hogy ez a fiu éppen jó lesz vacsorára.

Bob nem volt afféle hetvenkedő legény és az sem tette elbizakodottá, hogy zsebében tudta a pisztolyt. De azért csöppet sem ijedt meg a medve láttára. Jól szemmel tartotta, de még csak meg sem állt, menekülésre pedig éppen nem gondolt.

— Jó napot, maczkó bácsi! kiáltá vigan. Hozzám szeretnél eljutni? Nagyon örvendének a szerencsének, de miért hagytad

ctthon a meztelen gulni.

Pajkos iramodott ütni a l hogy kiva közé röpi két hátsó los ölelés nyaldosta előre ére boszuság lépésnyir kanyarod szire elsi

Maczk Hogy ne ejtette v nagyobb is mene keringet bele fáj gatta a dukeziót

— No

Bob vig

A me röpül a talpára ez meg Mert n néhány ellenkez megforó pillanat a medv

ctthon a koresolyádat? Lásd, így a pusztá meztelen talpadon bajosan fogsz boldogulni.

Pajkos kedvében Bob egyenesen neki iramodott a medvének, mintha le akarná ütni a lábáról. A maczkó pedig látván, hogy kívánatos zsákmánya rögtön a körmei közé röpül, fölállt (Lásd a képet a 181. lapon.) két hátsó lábára és készen várta, hogy halálos öleléssel magához szorítsa; már előre nyaldosta a szája szélét, bizonyosan szinte előre érezte a pompás falat ízét. De, ó boszuság!... a fiu, mikor már alig néhány lépésnyire volt, nagyot kaczagott és hirtelen kanyarodással egy szempillantás alatt megszire elsiklott a medvétől.

Maczkó koma meghökkenve bámult utána. Hogy ne? Hiszen mint ha már a szájából ejtette volna ki a jó falatot. És hogy még nagyobb legyen a boszusága, a fiu nem is menekült el, hanem nagy körben ott keringett körülötte. A maczkónak szinte bele fájt a nyaka, amint folyton forgatta a fejét és bámulta a vakmerő produkeziót.

— No, mozdulj hát, maczkó bácsi! kiáltá Bob vigan.

A medve látván, hogy zsákmánya nem röpül a karjaiba, lebocsátkozott a négy talpára és megindult Bob felé. Csak hogy ez megint nagyon boszantó história lett. Mert mire maczkó koma egyik irányban néhány lépést tett, a fiu már épp az ellenkező oldalon volt s mikor a medve megfordult és arra felé indult, Bob egy pillanat alatt már megint a tulsó oldalra, a medve háta mögé került.

(Folytatása következik.)

AZ EZRED DOBOSA.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

HOGY a vitéz baka-regement hol van és merre jár, azt nem lehet bizonyosan tudni, látni meg éppenséggel nem. Tán hogy nincsen is sehol. Hanem dob — az van, és mert a dob a Sándorkáé, tehát Sándorka teljes joggal nevezte ki magát az ezred dobosának.

Veri is a dobot keményen, végig a szobákon, folyosón, udvaron. Hátra-hátra néz és meg van elégedve. Ő úgy látja, hogy az ezred gyönyörűen masiroz utána, pontosan a dobszó taktusára. Ha más nem látja, arról ő bizony nem tehet.

De ha az ezredet nem látják, annál jobban hallják a dobot. Anyira hallják, hogy meg is sokalják. Különösen a nagymama, akinek az a furcsa sajátsága van, hogy mikor ebéd után szunyókál, nem szereti, ha dobszó perog a fülébe.

— De nagymamácska, én nem tehetek róla! bizonygatta Sándorka. Itt masiroz az ezred, hát dobolni kell.

A nagymama, amilyen áldott lélek, bele nyugodott volna, hogy a katonának csakugyan dobszó kell a masirozáshoz; de az apa hibát talált a mesében.

— Oktondi vagy, fiam. Szobában nem masiroznak a katonák, tehát nincs is szükségük dobszóra. Künn a kertben, jó messze a háztól: ott nem bánom, ha egész regementnek dobolsz is.

Sándorka bebizonyította, hogy nem oktondi. Megértette az intést, kiment a kertbe és ott aztán kedvére dobolt, senki sem akadékoskodott.

— Persze, persze, kissé lármás az ilyen dobszó és csak olyan helyre való, ahol senkit sem zavar munkájában, sem nyugalomában.

BABA-FÜRDŐ.

HOPP, Katiczám!
Te is Viczám!
A fürdőbe
Egymás után!

Hol a spongya?
Majd az ontja
A vizet a
Kusza kontyra.

Merő csatak
A kéz, a nyak;
Jöszte, szépen
Megmosdatlak.

Hamarjába
Lotty, a kádba!
Aztán mehetsz
Iskolába.

Megmosdatlak,
Tisztitalak
Te figura
Kicsi alak.

Itt a tiszta —
Ez Katicza.
Következik
Most a Vicza.

AKI
Azé
És
Szam

A

HÁZ
két

ház-őrző e
szunyókál
czig, már
harsogott

— Kul

Tarajos
a hangját
a hetedik

Peták
ujra beh

A KÉT VERSENGŐ.

*AKI nem kér s nyugton marad
Azé lesz a cukor-darab,
És utána, egy kanálka
Szamócza-iz néz redája.*

*Kis Birike szépen állja,
Ahogy mondják, úgy csinálja.
Hanem mindig kér, kotorász
Ez a pákoz rossz Mitugrász.*

*Hiába szükölt a kutyka,
Neki cukor már nem jut ma.
A samóczát úgy sem bánja,
Természete nem kívánja.*

A VÉN PETAK ÁLMA.

— Példázatos történetke. —

AHÁZ tövében száraz, napos helyecskét keresett magának Peták, az öreg ház-őrző eb. Leheveredett és nyomban el is szunyókált. De alig bóbiskolt néhány percig, már fölriadt, mert ott a füle mellett harsogott:

— Kukorikú!

Tarajos, a hetyke kakas eresztette meg a hangját; az pedig olyan erős volt, hogy a hetedik szomszédba is elhallatszott.

Peták kedvetlenül pillantott föl, de aztán újra behunyta a szemeit. Épp szende-

regni kezdett ismét, mikor lármás terefere verte föl.

Kotkodács!

Mára megvan a tojás!

Ezt az egyik tyuk mondta.

Most már vigan kapargálunk,
Kövér magra úgy találunk.

Ezt meg a másik felelte rá. Peták boszusan dörmögte:

— Még bizony kiverik az álmat a szeméből!

Megint csak próbálta a szundikalást és szerencsésen sikerült volna is, ha egy csapat liba épp ekkor nagy gágogással nem törtet

oda közelbe és nem kezdi egymásnak beszélni, ki micsoda jó falatra talált reggel óta.

Vége volt a Peták álmának, de a türelmének is. Haragosan mordult oda:

— Ejnye, ti fecsegő jószágok! Nem találtok más helyet, ahol lármázzatok? Az egyik kukorékol, a másik kotkodácsol, a harmadik gágog... lehetetlen aludni tőlök. Menjetelek odább, van elég hely a baromfi-udvaron.

A hetyke Tarajos azonban nem ijedt meg.

— Ott mulatunk, ahol nekünk tetszik. Semmi közünk hozzá, hogy lusta vagy és fényes nappal is aludni akarsz.

— Nem lustaságból teszem, tudhatod. Ti éjjel kényelmesen pihentek és alusztok, nekem pedig ébren köll akkor lennem, mert én vagyok a gazdánk ház-őrőzje. Nappal kell aludnom, hogy éjjel virraszthassak.

— Ahhoz nekünk semmi közünk! Mi éjjel eleget alszunk s arra való a nappalunk, hogy sétáljunk és vígadjunk. Nekem itt tetszik kukorékolni, hát itt kukorékolok. Kukorikú!

A vitéz kakas példáján neki bátorodott a többi szárnyas népség is. Kodácsol, gágogott kedvére s a jó öreg Peták végre is fölkerkedett a kellemes napos helyecskéről, elotródott messzire a kerti sövény alá és ott próbált szunyókálni. A hetyke Tarajos gunyosan szólt:

— Felsült a követelőzésével! Hallatlan, milyen önző az öreg! Még azt akarná, hogy arra is vigyázzunk, nem zavarjuk-e az ő lusta szendergését!

Hogy a vén Peták mit gondolt, senki sem tudhatta, mert sokáig nem került elő; azután pedig nyugodtan őgyelgett ott az udvaron, a ház körül. Nem is látszott haragosnak. Mert hát az öregek meg szokták bocsátani a fiatalok meggondolatlan csínyeit.

Meg, de szoktak egyebet is tenni. Csak hogy nem mondják meg előre.

Este felé a liba-sereg, mely künn járt a tónál, nagyon izgatottan tért haza és ijedezve beszélte a baromfi-udvar többi lakosainak, hogy rókát látott itt közel settenkedni. Jaj, ha be találna törni! De Tarajos így szólt:

— Ugyan mit szepegtek? Ide be nem tör és ha mégis megpróbálná, megkeserülné, mert az öreg Peták bátor és erős legény ám.

— Igaz. Az ő dolga, hogy örködjék.

Napszállta után tyuk, liba, kacsa pihe-nőre indult. Ugyan-ekkor Peták is, aki ott köztük őgyelgett, nagyot ásítva ballagott a maga házikója felé és maga-magához így szólt:

— No, ma éjjel én is nagyot alszom. Igaza van Tarajosnak, arra való az éjszaka.

Egyik megkésett tyuk épp közel járt, hallotta a hírt s vitte a baromfi-ólba. Nagy lett ott az aggodalom.

— Jaj, ha csakugyan elalszik! És ha a róka csakugyan betör!

Nem tudtak elaludni s a hetyke Tarajos ugyan-csak szepegve pillantgatott ki az udvarra, nem sétálgat-e Peták mégis ott, mint rendesen. Nem, hire sincs. Alszik messze a házikójában.

— No, nem jön el az a róka. Mért jönne éppen ide?

Eljött biz' az. Késő éjjel ravaszul settenkedve közeledett a baromfi-ólhoz s épp akkor ért oda, mikor Tarajos, nyugtalan álmából fölriadva ismét szétnézegetett.

— Jaj, a róka! Itt a róka! Jaj, végünk van! kiáltá halálos rémülettel.

Fölriadtak mind és holtra váltak ijed-tökben, mert a róka már oda ért és próbál-

gatni kez-
legkönyve

— Vég-
Peták als-
ség! Pet-
segítség!

De Pe-
A szárny-
róka már-
még egy

Ebben
hős rikka-
mett Pe-
meg. Fut-
torkon r-
hamar é-

— Há-
idején f-

— Ne-
tam. A-
láttam,
met. Ta-
mel tart-
teljesít:

Nem
kot nap

F

A meg-
jutalom-

Irta S-
Ferenc

gatni kezdte, melyik léczet feszíthetné le legkönnyebben, hogy bejusson.

— Végünk van! Jaj jaj, végünk! És Peták alszik! Ó, miért alszik éjjel? Segítség! Peták, vitéz Peták, derék Peták, segítség!

De Peták, ugy látszik, mélyen aludt. A szárnyas népség kétségbe esett . . . a róka már kezdett befurakodni egy résen . . . még egy percz, és benn a kegyetlen ellenség!

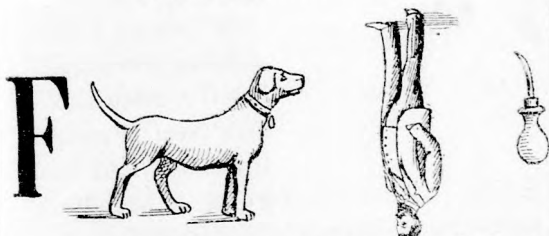
Ebben az utolsó perczben azonban dühös rikkantás hallatszott s már ott is termett Peták. Most már a róka szeppent meg. Futott volna, de a bátor öreg Peták torkon ragadta és a gonosz rabló csakhamar élettelenül terült el a földön.

— Hála neked jó Peták! Szerencse, hogy idején fölébredtél és így megmenthetél!

— Nem kellett fölébrednem. Nem aludtam. Azt is tudtam, mi készül, de jónak láttam, hogy közlelől lássátok a veszedelmet. Talán megtanuljátok, hogy figyelemmel tartoztok az iránt, aki terhes szolgálatot teljesít a javatokra.

Nem is zavarták többé a hű öreg Petákot nappali szendergésében.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza”.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

TESTVÉRI BOSZU.

— Apróka történet. —

(Képpel a czimlapon.)

GÉSZEN hirtelen mélységes csönd lett a szobában, ahol az imént kaczagás és vidám játék zaja hangzott. Két ablaka volt a szobának, mindegyiknél egy-egy kis fiu állt, daczos,

haragos képpel bámulva ki az utcára és makacsul hátat fordítva egymásnak. A világért sem pillantottak volna egymás felé. Akárki is láthatta, hogy a két testvér össze pörölt.

Össze bizony, még pedig ez uttal amugy igazán, rettentően komolyan. Máskor is akadt köztük holmi apróbb vita, de mint jó testvérek, akik igazán szerették egymást, mindig hamar tul estek rajta és néhány percz mulva már össze is ölelkeztek, vigan játszottak tovább. De most . . . most nem lehet. Emilke teljesen meg van győződve felőle, hogy nagy oka van a haragra; de éppen oly erősen hiszi ezt vizont Laczika is.

Mert ugy esett a dolog, hogy minap a nagyapa mind egyiköknek egy-egy gyönyörűséges Paprika Janesit ajándékozott. Pompásan el mulattak rajta, amint a két figura báb, ha a madzagot huzogatták, kézzel-lábbal tánczolt és hadonázott s a fejét lóbálta. Mondom, pompásan folyt a multság egészen a mai napig, amikor Emilke fölfedezett valamit.

— Az én Paprika Janesim jobban tudja a fejét lógatni, mint a tied, mondá.

Laczika meghökkent. Nem tréfa, ha az ő Paprika Jancsija ügyetlenebb legény, mint az Emilé!

— Az nem lehet! felelé. Egészen egyformák.

— De bizony nem egyformák.

És a verseny-próba a Laczi Paprika Jancsija ellen látszott bizonyítani. No, már ennek ki kell fürkészni az okát.

Laczika tehát először a maga Paprika Jancsijának a fejét, nyakát vizsgálta, azután kezébe vette az Emilke Paprika Jancsiját és váltig fürkészgette, hogy ez miért tudja hát jobban mozgatni a fejét. És olyan alaposan és behatóan fürkészte, vizsgálta, forgatta és csavarta, hogy egyszerre csak nagyot nyekkent, nagyot reccsent a Paprika Jancsi és . . . vége volt. Letört a feje. Emilke majd hanyatt esett ijedtében. Aztán nagy haragra lobbant.

— Eltörted a Paprika Jancsimat!

— Az . . . az ám . . . de nem akartam . . .

— Persze! Érjem be annyival, ugy-e? Most már nekem nem lesz Paprika Jancsim, neked pedig lesz! De bizony neked sem lesz! Azért sem lesz!

Hirtelen fölkapta a Laczika Paprika Jancsiját és nagyot csavart a fején. Krrk! Nyekk! nyögött a szegény ártatlan Jancsi és már ő is le volt fejezve.

A két fejvesztett Paprika Jancsi ott hevert a földön (Lásd a képet a czimlapon.) a két kis testvér pedig jó ideig szótlánul bámulta, szinte bele sápadt. Nem vádol-

hatták egymást, egészen egyformán jártak. Laczika eltörte az Emilke Jancsiját, Emilke eltörte a Laczikaét — kvitt!

Miután teljesen és kétségtelenül meggyőződtek, hogy vége biz' a Jancsiknak örökre és helyre hozhatatlanul, hirtelen sarkon fordultak és Emilke az egyik ablakhoz, Laczika a másik ablakhoz állt és haragosan bámult ki az udvarra. Nem is játszottak az nap többé együtt.

A mama előtt azonban nem maradhatott a dolog titokban. Nem is akarta titkolni egyikök sem.

Emilke inkább mindjárt el is mondta a mamának a szerencsétlen eseményt.

— Hát biz' ez nem jól van, mondá a mama. Kárt is okoztatok egymásnak, szomorúságot is és hozzá még haragot is tápláltok egymás ellen.

— De én helyre ütöm a magam kárát,

. . . ALÁJA ÁLLTAK. (Lásd a 190. lapon.)

szólt Emi minden kr apától, na És ha má ugy-e man Paprika J

— Vehe jobbat is.

— Mi v

A mama gyarázta. E inte csodá zett a man lehetősen képet is aztán fölc arcza és eg vidulva s udvarra.

Körül-b formán já mával La Mikor est testvér lefe nem nézett ragosan másnap re békességes egyeztek a mivel a Paprika már ugy segíteni, h egészet.

El is f vigan játs Laczikána fősvény le pott, a vi mölcsöt, é

szólt Emilke. Mától fogva félre teszek minden krajczárkát, tizeskét, amit nagyapától, nagymamától és akár kitől kapok. Es ha már elég pénzem gyűlt össze, akkor ugy-e mamácskám, vehetek magamnak új Paprika Jancsit?

— Vehetsz! Ámbár... tudnék én valami jobbat is.

— Mi volna az?

A mama megmagyarázta. Emilke eleinte csodálkozva nézett a mamára, meg lehetőszen savanyu képet is vágott, de aztán földerült az arcza és egészen földvidulva szaladt az udvarra.

Körül-belül ilyen formán járt a mamával Laczika is. Mikor este a két testvér lefeküdt, már nem nézett olyan haragosan egymásra, másnap reggel pedig békességesen megegyeztek abban, hogy mivel a fejvesztett Paprika Jancsikon már ugy sem lehet segíteni, hát Isten neki!... felejtsék el az egészet.

El is felejtették és azután megint csak vigan játszogattak együtt. Csak az tűnt fel Laczikának, hogy Emilke hirtelen nagyon fősvény lett. Ha krajczárkát, tizeskét kapott, a viláért sem vett volna rajta gyümölcsöt, édességet; élire rakta a pénzét s

dehogy árulta volna el, mi a szándéka. No de, az igaz, Emilke meg viszont éppen ezt tapasztalta Laczikánál. Mert nagyapától, nagymamától rendesen egyformán kapták mind a ketten az ajándékot. És rejtélyes módon eltűnt mindig mind a kettőjé. Épp csak a mama tudott felőle.

Több hét mult el már, mikor a mama azt sugta Emilkének:

— Azt hiszem, most már elég.

Néhány percczel később pedig éppen ezt sugta Laczikának is.

Emilke is, Laczika is nagyon elégedetten sugtak vissza valamit. A mama aztán kísértelt a városba és nem sokára két kis csomaggal tért haza. Emilke pedig ez este rejtélyes mosolygással feküdt le. Csak hogy Laczika éppen oly rejtélyesen mosolygott.

Másnap korán reggel Emilke megszólalt az ágyban:

— Laczika, alszol még? Egy kis dolgom volna veled.

— Nekem is veled.

Egyik is, másik kiugrott az ágyból s egyik is, másik fölkapott az ágya melletti székről egy kis csomagot.

— Multkor eltörtem a Paprika Jancsikat... szólt Emilke. Nagyon sajnálom.

MEGVÉDTE AZ ESŐTŐL. (Lásd a 190. lapon.)

Vettem helyette másikat... fogadd szívesen.

— Mi... micsoda? Hiszen én törtem el először a tiédet és nagyon sajnáltam. Hát vettem helyette másikat... ime, fogd.

Egymásra bámultak, aztán örvendezve, nevetve, szeretettel ölelték meg egymást.

— Jaj de jól van így! Most megint van mind a kettőnknek Paprika Jancsinek és egymásnak köszönhetjük.

— Egymásnak és annak, hogy hallgatunk mamánk jó tanácsára, amely szeretetre intett. Egymás tervét nem gyanítva, megbizonyítottuk, hogy igazán szeretjük egymást s ez a legszebb, legédesebb boszu.

A LYUKAS KALAP.

— Apró mese az apróknak. —

(Képekkel a 188. és 189. lapokon.)

- JAJ JAJ! Bizony még megázunk!
- Ha megázunk, meg is fázunk!
- S ha megfázunk, náthát kapunk!
- Ha ugyan bele nem halunk!

Egy csapat kis manó sopánkodott illetéken. Messzire barangoltak el hazulról, messzibbre, mint szabad lett volna. Mikor pedig végre haza felé igyekeztek, elérte őket az eső.

— Mit csináljunk? Mit csináljunk? Nincs egy árva szál paruplink! Menedéket hogy találjunk?

Egyszerre csak nagyot ujjong az egyik.

— Nincs már baj, testvérek! Nézzétek, itt egy kalap, ezt felfüggesztjük és alája állunk, akkor aztán meg nem ázunk.

Nagyon jónak találták a tervet, mindjárt meg is tették. Alája álltak mind a hárman, akik együtt voltak. (Lásd a képet a 188. lapon.)

De volt ám még egy negyedik is, aki hátrább maradt. Most oda ért és szintén menekülni akart az eső elől. De azok hárman nem eresztették a kalap alá.

— Itt már nincs hely. Menj odább, a hová tudsz.

Az elüzlött testvérke eleinte nagyon busult, de ez nem tartott sokáig. Szemes kis manó volt, szét nézett és hamar talált segítséget.

— Amott egy nagy gomba... éppen jó lesz ernyőnek.

Letörte a gombát és a feje fölé tartotta. Pompásan megvédte az esőtől. (Lásd a képet a 189. lapon.) Vigan és baj nélkül ért haza, épp ozsonna idejére. És nevetve nézte a szakadó esőt, mely sehogy sem akart megszünni.

Azok ott hárman a kalap alatt bezzeg nem nevettek.

— Ó! Hiszen nekem mégis nyakamba csurog az eső! jajgatott az egyik.

— Nekem is! Már végig foly a hátamon.

— Ez a kalap lyukas! Azért dobta el a gazdája!

— Ó, ó! Mit csináljunk? Tönkre ázunk, agyon fázunk!

Addig jajgattak, haboztak, míg csakugyan esurig áztak s már nem bírták tovább állani. Hát kiugrottak a kalap alól az esőbe. Es bőrig ázva, dideregve, lucskosan értek haza késő este. Mind meghültek, náthát kaptak, no de bele mégsem haltak.

— Ugy kell nekünk, sohajtoztak. Irigy önzéssel csak magunknak akartuk azt, amit jónak hittünk s épp ez által lakoltunk meg keservesen.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Ki« Lap LIV. köt. 10-ik számában közölt »Ábéczés feladvány« kidolgozásával, örömmre, számos kis olvasóm foglalkozott. Sokan teljes sikerrel, míg mások egyben-másban megtévedtek, pl. többször használtak egy egy betűt, egy szóba vontak össze két szót, vagy olyan erőszakolt, összefüggéstelen mondatokat alkottak, hogy az egésznek aztán nincs igazi értelme.

Megfejtést küldtek be: Záborszky Mariska és Dezső, Sier Friczike, Mérey Ágosta, Badies József, Pap Mariska, Zetti Győző, Bognár

György, Mihály, Emil, Dobróczy, házy Erzsébet, Hammersperger Ilonka, Hamsszky Sándor, sokszor megbecéző név Pekáry Ilonka, Mariska és Sándor, Bacsó János, János, Boros Ede, Matavcsik Rózsika, Kőrösi Irénke és Gábor, Szakál Pauer Piller Géza, vérek, Szolnoki Laci, Laczika, Melluska, Berger Paul, Graefl Paul, berg Imre, Miczike, V. Rednik Alajos, Angyal Irma és Rajnárd

Legjobb Erzsike do

»Alacsony reg. Daldozza gyegatja kis Oly óvatoReá simu zóitól vé

Nyertes Velenczón Crusoe el Ferenz, a kiadó-hi

A »Kis rejtvény donyi Mar Csilluska. Livia, Jül Friczi, S Gergely, Pál, Balog Zoltán, S ansky J. Szmeccsár vedet olv

György, Mihályi Juliska, Abeles Róza, Ida és Emil, Dobrovits Margit, Sztányi Mariska, Esterházy Erzsébetke, Kazy Livia, Gyermekek Kálmán, Hammersperg Helén, Bárdosy Valéria, Cséry Ilonka, Hampel Ferencz, Ebeczky Gabriella, Jezsenszky Sándor és B. (Mi a B. igazi neve? Már sokszor megjegyeztem e rovatban, hogy családi becéző név a »Kis Lap«-ban nem közölhető. *F. b.*), Pekáry Ilonka, Jülek Jani és Tihamér, Schulcz Mariska és Ilonka, Deutsch Emil, Gutmann H. Sándor, Badics Gizé, Nékám István, Sziklay Vera, Jezsenszky Ilona, Förster Gyula, Cservenák Margit, Boros Emmike, Bachrach Mátyás, Zakariás Sándor, Matavovszky Gábor, Szigeti testvérek, Kalmár Rózsika, Könyöki Ilona, Gyárfás Erzsébet, Bussay Irénke és Gizike (Melyötöké az a csinos irás? *F. b.*), Szakál Paula, Veress Gizike, Kossaczky Gyula, Piller Géza, Geréby Imre, Götz Irén, Fried testvérek, Szolcsányi Kornél, Benedek Dávid, Erdődy Laci, Molnár Ferencz, Máyer Jolán, Morzsányi Elluska, Beck Ernő, Wesztler Béla, Kálmán Erzsike, Graf Paula és Márta, Werkner Albert, Trauttenberg Imre, Hajnik Ilonka, Buday Ákos, Husz Miczike, Veress Bözsike, Kramer Margit és Irén, Rednik Alajos, Zimmermann Nelli, Abelesz testv., Angyal Irma, Gyárfás Erzsébet, Glückseel Irénke és Rajnárd, Sz.-Merse Jenő, Szukováty Imre.

Legjobbnek ítélem valamennyi közt a *Kálmán* Erzsike dolgozatát, mely így szól:

»Alacsonyan álló bokorban cizenege csicserg. Dalolva enyeleg édes fiókájával. Gondozza gyermekét, huzogatja, igazgatja, javíthatja kis lakát. Minden nesz nyugtalanítja. Oly óvatosan, önmegtadással őrzi piczikéjét! Reá simul, szárnyával takargatja, undok üldözőitől védelmezve zengicselő zsongóját.«

Nyertes levén ekképen *Kálmán Erzsike*, *Kis-Velenczén* részére a jutalom-könyvet (*»Robinson Crusoe élete és kalandjai«*, átdolgozta *Donátsy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 9-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Gáldonyi Mariska és Miklós, Angyal Irma, Paukovich Csilluska, Kun Annuska, Kálmán Erzsike, Kazy Livia, Jülek Jani és Tihamér, Zetli Győző, Sier Friczi, Szinyei-Merse Jenő, Kiss Pál, Kozsereán Gergely, Koronhály Zoltán, Szalkai András és Pál, Balogh Gáborka, Köleseai Czelluska, Hegedűs Zoltán, Scheibner Milka, Kovalóczy Rudi, Andreánsky J. (Illik a kereszt nevet is kiírni. *F. b.*), Szmrecsányi Imre, Förster (Förster?) Gyula (a nevedet olvashatón ird ki! *F. b.*), Gajáry Márta,

gr. Degenfeld Ilka, Schulz Mariska és Ilonka, Buday Ákos, Husz Miczike, Kramer Margit és Irén, Heszke Irmus, Topitzer Tóni, Szinyei-Merse Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Simkovics Arzén. Jól ismerem szép híreből Zmaj-Joanovics jeles szerb költőt, ki akkor, midőn a ti királytok még fűcska volt, a »Kis Lap«-nak sok versikéjét, elbeszélését fordította le fonséges kis növendéke számára. Örvendő tudomásul veszem hogy te a »Kis Lap« közleményeit magyarul olvasod és, amint mondd élvezed. A több iránt intézkedem. — **Almássy Emma.** Valjon mért ravasz a tavasz? Azért, hogy rimeljen? Ezen a jögon épp így lehetne tavasz a ravasz. Mind amellet nincs kizárva, hogy valamikor, ha lesznek határozott gondolatid s tudni fogod a vers-írás szabályait, közölhető költeményt írhatasz. Hátra csavarodott ujjacska reményem azóta szerencsés helyre zökkent. Arzéképpemmel, ha lesz megint szívesen szolgállok. — **Lintner Fancsika.** A czim-szalag beküldése fölösleges. — **Esterházy Erzsébetke.** Már mi úgy látom sürü levelezésben maradunk egymással. Legujabb kérdésre, valljon kis olvasóimnak leveleit megőrzöm vagy elpusztítom-e? — azzal felelek, hogy már magában ez a tudakolásod élénk megfigyelésről tanuskodik. A dolg érdemére pedig ennyit, hogy: ha én minden kis olvasóm levelét meg akarnám őrizni, az országos levéltár nagy épülete is szűkké válna idővel. A legtöbbje bizony az öblös papiros-kosárba vándorol, miután foglatatát feldolgoztam. De azért van ám nekem gazdag gyűjteményem kis olvasóim leveleiből, amelyeket egy és más okból megtartani érdemesnek vallottam. Ezek között van egy a tied közül is. Hát Laci öcséd mikor is már fátyánt? A rejtvényekkel sort kell tartanom. Mikor az előbb küldötted elfogytak, akkor következik a tied. — **»Piroska«.** A kézirat két héten belül átvehető, mert nem közlésre való. — **Záborszky Margitka és Dezső.** Bizony, ötödik hete hogy hanyatt fekvő czeruzával írom a »Kis Lap«-ot. De már a legrosszán tul vagyok s Isten jóvoltából nem sokára talpra állhatok ismét. Részvevő soraitok igen jól estek. — **Ida néni.** A kézirat nem jött meg. Kurrentálni kell. Csak meg fog tán kerülni? — **Szeles Adrienneke.** (*Páris*) Szívesen szereztem meg számotokra a rég nem élvezett örömet. — **Matavovszky Gábor.** Rejtvényeid még nem ütök meg a mértéket. Az az utazó ugyan világ-hírű férfi, de azért a legtöbb olvasó társaid apró gyermekek, annak a nevé alig ha ismerik. Az e-betűs gyakorlatban sok ő keveredett bele. — **Kozsereán Gergely.** A »Kis Lap« nem politikai, hanem gyermeklap. — **Könyök Ilona.** Sikerült. Besoroztam. — **Gajáry Márta.** Egy-azon sorsnak vagyunk részei. — **Engelmann Jenő.** Már hogy képzelhető, hogy az ilyen kacskaringós bús frázist: »Hol a

kemény ágyon aggasztó gondok között álomtalanul virrasztott búteljes éjeken át keserű könnyecsek hullanak le az összekulesolt kezekre, oda függeszd szemeidet anyagi jólétnek örvendő emberbarát — kép-rejtvény alakjában lehessen 5—12 éves gyermekek elé vinni? Kár volt az ilyen ákom-bákomra pazarolni az ügyes szerkesztést s az értelmes rajzot — **Vilma néni.** A szíves tudakozódásra ebben a rovatban megleli a választ. Forró köszönetemet. Jancsit ölelem. — **Granitz testv.** Ez a tettek még nagyon könnyű. — **Benedek Dávid.** Tudsz te különbekt is. A bélyegzöt u. l. elfelejtetted oda ütni, mert nem láttam rajta nyomát sem elől, sem hátul. — **Ifj. Marcsk Andor.** Itt a koczkák csak egy irányban adnak értelmet. Pedig két irány szükséges. — **Spitzer Jolán és Fánika.** Kettőtök közül melyik volt a beteg? — **Bárdosy Valeria.** Felelek én szívesen, csak arra való legyen a kérdés. A szerencse vak. Egyszer feléd is fordulhat — **Nékám István.** A »diák fufang« már az LIII. köt. 22. sz. nov. 28. jelent meg. — **Kálmán Erzsike.** Meg fog jelenni — **Fodross Pali.** A legkedvesebb ifjúsági írók egyike bizonyára **Gaál Mózes,** aki már a »Kis Lap« olvasóinak is juttatott egy pompás elbeszélést. Most takaros rajzokkal díszítve jelent meg egy tréfás története (»Ifj. Hurkás Márton viszontagságai«) melyben igazán örömetelhetik még a felnőtt olvasónak is. Ára csak 30 kr. — **Abelesz testv.** A soraitokban hozzám intézett ünnepies szózatot hazafias örömmel vettem tudomásul. — **Zimmermann Nelli.** Mi darabot adtatok elő és mi czélra? — **Több levélről a jövő számban.**

ROVÁS.

B. I. I. és E. Rendetlen levelét nem vehetem figyelembe.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Gf. **Almásy Gini** 50 kr., **Ertl Irma** 2 frt., **Gajáry Márta** 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: **Athenaeum önyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.**

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április-decemberi folyamára.

FOLYÓ év-negyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végén

lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Gondosan előkészített közlemények gazdag sorozata várja a megjelenést a most folyó kötet hátra levő számaiban. A »Jég hátán, az ős-erdőben« czimű hosszabb elbeszélés az új világrész még vadon részének életéből fog érdekes, lebilincselő kalandokban gazdag történetet elmondani s e mellett minden szám közöl *kisebb elbeszéléseket, meséket, szindarabot,* művészi rajzokkal díszítve. Folytatást nyernek a »Képek a magyar nemzet történetéből«, ugy szintén a »Csodálatos utazások«, valamint »Vad Laczi rajzai«, a »Bűvészet« és mind a többi rendszer rovatok, *költemények,* ismertető czikkek s kéthetenként a *színes műmelléletek.*

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.